

Ved min Velgiører *Provst Gutfelds* Død

Hvem jorder man? see hvilken talrig Skare
Af ædle Dannemænd med Graad i Øiet;
De stirre alle mørkt til Jorden ned,
Som om de vrede var fordi den røvet
Dem Noget af det Kiæreste de havde. –
O ædle Gutfeld Du er ikke mere:
Hvad maae jeg høre! – Smerte tynger Hjertet! –
Velgiører! – ja det var Du mig Du Frommel!
Velgiører! Ak! fortidligt gik Du bort!
Du næred' Gnisten i mit unge Hjerter,
Som Herren tændte da jeg Livet fik!
Du trøstet mig i Modgangs mørke Timer,
Du standset Taaren paa min blege Kind!
Ja Meget! Meget skylder jeg Dig Gode!
Du gav mig Mod til at betræde kjækt
Den tunge Vei til Kunstens høie Tempel! –
I Smertens første, mørke, trange Stund,
Er det mig, som jeg nu stod ene her
Forladt af alle i den store Verden!
Dog Nei! ved Dig jeg fik Velgiørere
Som vil mig stedse faderligen lede,
Indtil jeg naaer mit Hjertes høie Maal! –
– Vel slumrer Fader under Jordelagnet,
Og Moder snart vil og til Hvile gaae!
I vilden Brænding Livets mørke Bølger
Mig gynger i sin kolde Kjæmpearm;
Men Øiet har jeg hævet mod Gudshimmel,
Til ham jeg vil betro mit Fremtids Held!
– Ei ene jeg er den, som fælder Taarer
Ved Tabet af Dig, ædle gode Mand.
Nei Mange! Mange! som Din Trøstenstale
Og blide Omgang kjærligt mindes maae,
De hede Taarer for Dig lade flyde!
Fred med Dit Støv! Din Aand er i Gudshimmel,
Did fra, Du smiler til os Alle ned.